

*De knar draait zich om,
Geluk begon...
Geluk begon
Laiwarikon!*

LAIWARIKON

- De knar draait zich om 9
- Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN** 11
- Klein wiel van vergetelheid 12
- Treurwilg lied 13
- Menage 14
- Apothekerspotten 15
- De zaag stond opnieuw warm 16
- Erkönig revisited 17
- Lappendekentje tegen de ergste kou 18
- Licht vergeelde kleppering 19
- Vier kwatrijnen 20
- Sinfonietta 21
- Er zit een knik in onze ledematen 22
- Alborada 23
- Konstantinopel 24
- Moeder op reis 25
- Hardlopers 26
- Beste, 27
- Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN** 28
- Belgische duiventil 29
- Rollende appels 31
- Dokter Albatros komt langs 32
- Hier, niet, daar 33
- Dom bloempje 34
- Harsparels 35
- Factor 50 36
- Spin van Venetiaans glas 37
- Unaniem 38
- De kleine nirwana's 39
- Troubadourlied 40
- Doofstom mijn schittering 41
- Bach in Roemenië 42
- Onder de planeten 43
- Dat weinige zuidelijke waaien 44
- Aanrakingen 45
- Stil Romeins meisje 47
- Het doet ons wat 48
- Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN** 49
- Planten in koud water 50
- Een zwijgzamer verdrinken 51
- Steen: zelfstandig, ondersteunend 52
- Orgasme 53

Parade van de zwanen	54
Saudade	55
De duizendpoot	56
Tussen beenhard siergras	58
Gedraaide kolom	59
Terminus	60
Missa brevis	61
De kleine seconde	64
Profeet	65
Karakoram	66
Overgang noch mindering	67
Rapsodie	68
Had ik de liefde	72
Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN	73
Laiwarikon	75

De knar draait zich om

Je houdt er niet van als mensen je voor de voeten lopen. Dat moeten ze niet doen. Niet op deze volgebouwde puist vol herbergen en stadshuizen, waar voeten min of meer in ganzenpas de bobbelige keien af lopen, maar ook niet als je buiten wandelt, op gras, in de koude slijkgeur van de Couesnon (zo ruikt de kleur grijs) – en in de verte glimmert de Mont met het mica van de namid-dagzon op zijn leien.

De knar draait zich om

Duizenden uren van leegte heb je nodig, duizenden uren: om deze frêle zin te verwelkomen en grond te geven.

Waar ben je nu? In een straatje waar je niet kunt inhalen of voorbijsteken. En uit het niets gekomen (toch tussen je knieën door geglipt? Uit zo'n smal driekwart deurtje gesprongen, zo'n deurtje dat het begijnhof of de nachtbar in leidt?) is er toch weer eentje voor je gaan lopen – wie of wat? Een hoer? Een oude, langzaam in onbruik rakende god met korte, zandkleurige beentjes? Een prachtige *vendeuse*? Een heer met een geheim, op weg naar de naaldcontainer?

Je zult het nooit weten.

Maar dat vreselijke vehikel van het knardom draait zich naar je om (want je hebt inmiddels besloten dat slechts een knar je hier voor de voeten zou willen lopen), en in die draaibeweging gaat de wereld fluisteren en flonkeren en kreunen, en in jou verzamelen zich de woorden, de schitterende, nutteloze verzamelingen, elk woord een nirwana, dat niets meer hoeft dan zichzelf te zijn. Iemand die jou niet kent en niet wenst te kennen draait zich naar je om en in dit onverwachte en waarschijnlijk ongeoorloofde zich om- en terugdraaien ligt de poëzie.

Hoe ben je toch in dat straatje terechtgekomen? Waar is de lucht die toch redelijkerwijs boven de veel te hoge huizen zou moeten staan?

Waar zijn al de anderen?

Er is alleen maar de knar.

Er is alleen maar de beweging van een hoofd.

Trage schicht heen en weer.

Geen gezicht.

De knar draait zich om

Kop op! *Het* haast zich nu van je weg en alles zucht opnieuw en een plots opgedoken menigte van toeristen hoest het zand van een vervelende dag uit haar bronchiën. De weg lijkt zich verbreed te hebben en is gevuld met voeten in alle maten. (Voeten zijn zo onvoorspelbaar; kijk niet zo naar de grond, dan hoef je ze niet te zien! En later, als ze naakt zijn... die naaktheid moet je vrezen.) Hoe dan ook: alles en iedereen is er weer, en dwars door die schurftige woestijn van gerucht en gelach loop je verder.

Maar je hebt iets gekregen. Iets van de volstrekt nutteloze samenscholingen van daarnet is bij jou achtergebleven, vraagt bij jou asiel; de nirwana's zijn afhankelijk als chihuahua's, komisch en spitstechnologisch als kolibries, aangrijpend als een oude leeuwenkop gemangeld in de kaken van een agressieve hippo. Je neemt ze mee (of zij jou), denkend aan het flonkerwezen dat zich omdraaide, een plasmavlek, een oude frak op een wandelstok, een ambitie die een beweging wilde voltooien; die je misschien, op het einde van die beweging, wilde omverleggen met pepperspray, een broodmes, een vriendelijk praatje, een geweer met afgezaagde loop... Wie zal het zeggen! En waar zijn die misantropische wandelparadijzen in kaart gebracht? ...Wees blij dat je dat gezicht niet kent, en dat je het waarschijnlijk nooit zult kennen.

*De knar draaide zich om
zei de wandelaar*

Bloedsomlopen

Woorden zijn dieren dieren
vragen ons hen te volgen
naar nesten van rebellie

de flakking tegen de wand
van bezielde bloedsomlopen
wij zijn aangekomen

in de woorden elk van hen
een klein en ingehemd nirwana

GELÚK BEGÓN

Klein wiel van vergetelheid

blijf gezond en blijf gezond

rode aar Turkmeense aarde

blijf gezond en blijf gezond

kies de lente kies de avond

kies de sterke herfst de stérke

kies de lente kies de avond

sinds mijn adem raakte goud aan

raakte ginder maakte goud aan

met zijn rakelinge schaduw

blijf gezond en blijf gezond

rode aar Turkmeense aarde

blijf gezond en blijf gezond

vuur schuilt in een woord een woord

de zee die slapenden omwond

heeft dat voor u bewaard al slapend

blijf gezond en blijf gezond

rode aar Turkmeense aarde

blijf gezond en blijf gezond

of niet zegt zeker nog dan ziek

vergeet mijn aar Turkmeense aarde

niet zegt zeker nog dan ziek

of niet verwerpt mijn sterke herfst

mijn sterke herfst van kiezelsteen

waaruit mijn ondertoon ontstond

of niet verdoet mijn goudste rand

mijn goud dat schaduwen vertrap

met rakelende bladgoudschoen

of niet zegt zeker nog dan ziek

vergeet mijn aar Turkmeense aarde

niet zegt zeker nog dan ziek

of niet verspeelt mijn slapezee

in pronkend porselein bidet

en gooit mijn medeslapers mee

of niet zegt zeker nog dan ziek

vergeet mijn aar Turkmeense aarde

niet zegt zeker nog dan ziek

Treurwilg Lied

prachtig brandhout mijn familie
 wil hun vragen
 één miljard en honderdduizend
 treurende gezichtjes

in je dromen

wat ik vragen
 wilde, morgen

en, bewegingloos, ziende het
 asblond hoofd
 van de satraap, drek van duiven
 onder wenkbrauwbogen

in je dromen

voor of na
 je presentatie – hopelijk

graag gekust, de windstille,
 de waaidief die
 mij niet verwandelt niet betovert
 tot een bruid, een rode

in je dromen

doet de beamer
 het – maar ga en

laat de honden bij die magere
 begrafenis laat
 wolken als publiek verschuiven
 met geschal van horens

in je dromen

neem de bijl en sla
 die schaduw voor de ramen,

ook ik wil herleven! Diep gevallen
 jeugd, véér zweven
 uit de kloof waar hagelen
 de schommels stuk van stenen

in je dromen

want ik kan niet

in je dromen

langer leven

waar je leven

met dat leven

wild zal stromen

voor de ramen

Menage

Ik snijd het schilderij uit zijn lijst
 en leg het over je slapende hoofd;
 misschien sijpelt het wel door
 in die doofstomme brij
 achter je ogen, diep in
 je hoogstpersoonlijk vloekende nacht.

Het schilderij (een landschapje?
 een moord?), je trilt ervan,
 het doet zijn werk
 in je slapende lijf,
 tussen je deinende hart en longen,
 hovercrafts vol bloed met de kleur
 van een babyfoon; schipbreuken
 volgen, verbrokkeling
 vermenigvuldigt zich, lintsgevijs.

Je schreeuwt; misschien
 vertel je me morgen wat je droomde
 en of het angst sneeuwde tussen
 je grauwe wortelhanden;

en terwijl wimpelt het schilderij
 slap als platanenblad *adieu*
 je leven uit, jouw gele kop
 (boekdelen sprekend) ondertussen
 zwijgend vóór de lijst:
 verbijstering. ‘Daar zou je
 goed in passen!’ zeg ik.
 ‘Tetwat krap,’ antwoord je snel.

Meteen
 ga je jezelf opmeten
 – of er ondanks
 overtollig vlees, te brede kaaklijn –
 maar het lukt, je humt tevreden:

fier als een gieter. Je kop door
 het gat gekregen. Het nieuwe schilderij
 hangt! Behoeft geen commentaar.
 De muur dolblij en wij ook.

Apothekerspotten

De goden worden van hun hoeven geslagen;
dat dit gepaard gaat met flitsend licht was te verwachten;
struiken eten hun grote ronde godenhoofden op,
aarde slikt hen door met heimelijke monden
vol gronderig speeksel

en uit kadasters onvermoed
vallen hun dromen kuchend
en wentelen en ontvlammen en breken
als brosse wielen van takken in tweeën.

Men staat in de vallei
met iets als een kater, misselijkheid
die opnieuw dronken wil worden.
Daar komt een oude herder aan, zo een
die de goden verbergt; het poeder
van hun symfonieën heeft hij
in apothekerspotten opgeborgen.

We praten op de eerste morgen.

Ik geef hem tabak voor zijn pijp.
Hij kijkt in de heldere verte
en geeft niet toe.